2. V otázce při tzv. inverzi je zájmenný podmět za slovesem, k němuž je připojen spojovníkem:

Avez-vous vu cet accident?	*Viděli jste tu nehodu?*
N'es-tu pas surprise?	*Nejsi překvapena?*
Ne se sont-ils pas fâchés?	*Nezlobili se?*

Pozn. 1. Je-li podmětem věty samostat. osob. zájmeno, je obvykle nutno tento podmět opakovat ve formě zájmena nesamostatného: **Moi, je ne ferais pas cela.** *Já bych to nedělal.* – Pouze ve 3. os. není opakování podmětu nezbytné: **Lui ne pourra pas faire cela.** *On to nebude moci udělat.* **Eux me l'ont déjà promis.** *Oni mi to už slíbili.*

2. Při vykání se užívá zájm. **vous**, i když se obracíme na jednu osobu (jako v češtině): **Etes-vous d'accord, Monsieur ?** *Souhlasíte, pane?* **Vous serez de retour à midi, Mademoiselle ?** *Budete v poledne zpátky, slečno?* **Vous y êtes allée, Eve ?** *Zašla jste tam, Evo?*

3. V odborných textech nebo ve veřejných projevech se někdy užívá podobně jako v češtině 1. os. množ. čísla místo čísla jednotného; příd. jména a příčestí zůstávají v čísle jednotném: **Nous sommes arrivé au même résultat que nos collègues.** *Dospěli jsme k témuž výsledku jako naši kolegové.*

4. Při užívání zájmen v množ. čísle má muž. rod přednost před žen. rodem, podobně jako při shodě příčestí: **Jeanne et André sont venus; ils vous attendent.** *Jana a Ondřej přišli; čekají na vás.*

5. Odděleně od slovesa stojí nesamostatné osobní zájmeno v ustáleném výrazu administrativního slohu: **Je, soussigné, certifie que ...** *Podepsaný potvrzuje, že ...* (*Já, níže podepsaný, potvrzuji, že ...*)

3. Osobní zájmeno jako předmět věty:

• a) Nesamostatné osobní zájmeno jako předmět přímý nebo nepřímý se klade těsně před sloveso, k němuž se vztahuje; ve složených slovesných tvarech se klade před pomocné sloveso **avoir** nebo **être**:

Vous nous cherchez?	*Hledáte nás?*
Vous nous avez cherchés?	*Hledali jste nás?*
Nous nous sommes dit la vérité.	*Řekli jsme si pravdu.*

• b) V inverzi začíná otázka předmětným zájmenem; záporná otázka a záporný rozkazovací způsob začínají částicí **ne**:

Nous cherchez-vous?	*Hledáte nás?*
Nous avez-vous cherchés?	*Hledali jste nás?*
Ne nous cherchez-vous pas?	*Nehledáte nás?*
Ne nous avez-vous pas cherchés?	*Nehledali jste nás?*
Ne nous cherchez pas.	*Nehledejte nás.*

• c) Výjimkou z uvedeného pravidla je kladný rozkazovací způsob, kde se dává předmětné osobní zájmeno za sloveso a je k němu připojeno spojovníkem.

Cherchez-la.	*Hledejte ji.*
Dites-nous la vérité.	*Řekněte nám pravdu.*

• d) V kladném rozkazovacím způsobu nastává další změna; místo nepřízvučných tvarů **me** a **te** se užívá přízvučných **moi** a **toi**:

Dis-moi quelque chose.	*Řekni mi něco.*
Racontez-moi ça.	*Vypravujte mi to.*
Lève-toi.	*Vstávej. Vstaň.*

Pozn. 1. Tvaru **toi** se užívá v kladném rozk. způsobu zvratných sloves. – Záporné tvary znějí: **Ne me dis rien. Ne me racontez pas ça. Ne te lève pas.**

2. Osobních zájmen nesamostatných lze užívat v postavení nepřízvučném, tj. před slovesem: **Le saviez-vous ?** *Věděl jste to?* **Moi, je ne l'ai pas dis.** *Já jsem to neřekl.* – V přízvučném postavení se jich užívá za slovesem, a to na konci věty nebo před pauzou: **Cherchez-les.** *Hledejte je.* **Dites-le, s'il vous plaît.** *Řekněte to, prosím vás.* – Tvary **je, me, te, se** a tvary elidované **j', m', t', s', l'** jsou vždy nepřízvučné. Zájmeno **je** zůstává nepřízvučné i v inverzi: **Que sais-je ?** [kəse:ž] *Co já vím?* **Où suis-je ?** [usᵘi:ž] *Kde to jsem?* – Ostatní nesamost. osobní zájmena mohou v inverzi nebo v kladném rozk. způsobu stát v přízvučném postavení: **Viendra-t-il ? Rentrera-t-elle ? Ecrivez-leur. Dites-le.**

3. V kladném rozk. způsobu se zájmena **le, la** neelidují: **Appelle-la encore.** *Ještě ji zavolej.* **Posez-le ici.** *Položte to sem.*

4. Pouze u zájmen 3. os. se liší 3. pád od 4. pádu:

Il	**le** / **la** / **les**	**voit.**	*Vidí*	*ho.* / *ji.* / *je.*	**Il**	**lui** / **lui** / **leur**	**dit cela.**	*Říká*	*mu* / *jí* / *jim*	*to.*

U zájmen 1. a 2. os. a u zájmena zvratného je pro 3. a 4. pád stejný tvar:

Il nous dit cela.	*Říká nám to.*	**Il nous voit.**	*Vidí nás.*
Elle se dit cela.	*Říká si to.*	**Elle se lave.**	*Myje se.*

5. Některé zájmenné tvary mají několik funkcí: **Lui, il lui écrit souvent.** *On mu (jí) často píše.* **Nous nous amusons.** *Bavíme se.* **Vous vous trompez.** *Mýlíte se.* **Eux, ils ne leur écrivent pas.** *Oni jim nepíší.* **C'est leur ami.** *Je to jejich přítel.* **Ce sont leurs amis.** *Jsou to jejich přátelé.* (Přivlastňovací zájm. nesamostatná viz 126)

6. Podobně jako se předmětná zájmena kladou před slovesné tvary, kladou se i před uvádějící výrazy **voici, voilà: Me voici de nouveau.** *Už jsem tady zase.* **Les voilà.** *Tady jsou.*

• e) Jestliže za určitým slovesným tvarem následuje infinitiv, předmětné osobní zájmeno náleží obvykle smyslem k infinitivu (je jeho předmětem), a klade se proto až před něj. – Příklady:

Je vais		*Budu mu (jí) psát.*	
Je viens de		*Právě jsem mu (jí) napsal.*	
Je suis en train de	**lui écrire.**	*Právě mu (jí) píšu.*	
Je veux		*Chci*	*mu (jí) napsat.*
Je peux		*Mohu*	